

Nhớ Mùa Thu Xưa.

Anh đã không còn biết đến mùa thu từ bao lâu nay nhưng đã không nhận thức ra điều đó cho đến hôm nay, khi anh trở lại Amityville. Bây giờ lại là tháng mười, lá những hàng cây hai bên đường đã đổi sang

một màu vàng sậm làm cho cả một vùng trời đỏ hiện ra trước mắt anh. Dưới chân anh đi là những chiếc lá chết do cơn gió thổi làm rơi rớt xuống mặt đường. Trời đã trở lạnh, không lạnh lắm nhưng cũng đủ làm cho anh rung mình mỗi khi có cơn gió thổi thốc vào mặt. Cảnh tượng xung quanh làm anh nhớ lại quá khứ xa xôi, một quá khứ đã trôi hẳn vào quên lãng để rồi bỗng nhiên nay trở lại trong tâm trí anh. Đã gần hai mươi năm trôi qua kể từ ngày anh rời bỏ nơi này để di chuyển đến sinh sống ở miền Tây. Miền Tây có nắng ấm mà không có cái lạnh rung mình của miền Đông, không có cuộc sống cô đơn trong một tỉnh lẻ không có

bóng dáng người đồng hương nào dù đi tìm cả ngày trên phố. Miền Tây có tiếng mẹ đẻ nghe rộn lòng, có thức ăn làm cho anh nhớ đến quê hương yêu dấu mà anh đã dứt ruột bỏ ra đi. Miền Tây có tiếng cười rộn rã của những môi hồng đồng chủng, có những ánh mắt tình tứ, có những lời nói ngọt ngào làm ấm lòng kẻ bất hạnh như anh. Vì thế mà anh đã về miền Tây, anh đã bỏ nơi đây mặc dù nó chứa đựng bao nhiêu kỷ niệm bao nhiêu hình ảnh của cuộc đời mới anh vừa bước vào.

Amityville là mảnh đất hứa anh đến với lúc còn chơi vơi, còn bỡ ngỡ, khi ấy anh còn vừa đi tới vừa thăm dò như đứa bé con chập chững bước mà sợ bị vấp té. Tại đó anh đã trải qua những kinh nghiệm khó quên đồng thời với những hy vọng, những nỗ lực, những quyết tâm, những ý chí quyết liệt. Và anh đã sống còn, một mình đi trên con đường thênh thang của cuộc đời đang mở rộng trước mắt. Nơi đây anh đã trải qua những mùa thu buồn tẻ tái, những mùa thu làm cho tâm trạng cô đơn của anh thêm ray rứt, anh đã nhớ nhà, nhớ gia đình bè bạn bỏ lại, mùa thu làm lòng anh rạo rực, tìm anh thẩn thức. Vào cái tuổi gần bốn mươi ấy, với nửa cuộc đời đã trải qua, anh đã có lần thấy mệt mỏi chán chường nhưng vì tự hào mà cố đứng lên bước tới.

Chẳng hiểu sao anh đã quyết định trở lại nơi đây, chỉ biết rằng suốt nhiều đêm trước đó, trong cơn ngủ anh đã có những giấc mơ lạ lùng. Anh cứ thấy lại cảnh mùa thu lá chết, gió thổi tung những lớp lá khô trên đường, cảnh những công viên đìu hiu dưới bầu trời u ám thật buồn tẻ... Anh thấy hình bóng chính anh nắm tay người yêu đi trên những con đường đất chạy quanh khu nhà nơi anh ở. Nó làm anh nhớ lại những ngày anh còn ở Amityville, những ngày buồn nhất trong đời, những ngày anh muốn quên và đã quên, nhưng nay bỗng lại trở lại bất ngờ, ngoài ý muốn. Những giấc mơ đó cứ trở đi trở lại trong bao nhiêu đêm dài như muốn thôi thúc anh trở về với quá khứ. Khi tỉnh giấc anh cứ bồi hồi thắc mắc không hiểu tại sao đã bao lâu nay anh không còn nghĩ gì tới cái thời kỳ xa xưa đã trôi vào quên lãng đó mà nay nó cứ hiện trong đêm khuya để ám ảnh anh.

Thế rồi một đêm anh đã trải qua một giấc mơ hãi hùng. Anh đang ngồi trên một chuyến xe lửa LIRR đêm

chạy trên tuyến đường quen thuộc. Anh không biết anh đi làm hay đi chơi về, anh chỉ biết anh đang ngồi trên một băng ghế đôi nằm xuôi dọc theo con tàu, ngay gần lối có chiếc cửa tự động để khách lên xuống. Anh cũng không biết tại sao trong chiếc toa mênh mông vắng người có bao nhiêu ghế trống anh lại không ngồi trên một trong những chiếc ghế chạy theo hàng ngang. Có thể vì anh bất cẩn, vừa leo lên là ngồi ngay tại nơi

đó cho xong, vì anh vẫn thế, bất cẩn. Anh đang ngủ gà ngủ gật thì một thanh niên da đen vỗ vai anh nói, "Mày có tiền lẻ không, đưa cho tao?" Anh hé mở mắt thấy cặp mắt lơ lơ như đang say thuốc của thằng khốn nạn. Vốn dĩ anh vẫn ghét cay ghét đắng bọn da đen. Đã nhiều lần anh bị chúng nó chặn lại trên đường dọa dẫm, đòi tiền, hay chọc phá trêu ghẹo. Có lần anh đã ước có vũ để đánh cho chúng nó một trận giống như trong những phim kung fu, rồi tiếc rằng ngày còn là học sinh trung học anh đã bỏ lỡ cơ hội luyện tập Tae Kwon Do cho đến nơi đến chốn. Anh móc túi lấy tờ một đồng dúm vào tay nó cho xong chuyện. Chiếc xe lách qua lách lại, thành toa rung nhẹ như muốn ru anh trở lại vào giấc ngủ. Ánh đèn đỏ hắt xuống từ nóc toa, lơ mơ, vẫn đục làm cho anh nhớ đến những quán cà phê bên nhà. Giá có thêm

tiếng nhạc, giọng hát của Lê Thu thì hoàn cảnh sẽ tuyệt vời, anh nghĩ trong đầu. Anh nhắm đôi mắt cố tìm giấc ngủ. Bỗng chiếc xe lửa dừng lại ở một trạm nhỏ nào đó, anh đưa mắt nhìn ra ngoài nhưng không thấy gì rõ vì lớp sương mù. Dăm ba người khách bước vào, lảng lảng tìm chỗ ngồi, mỗi người một góc. Chiếc xe lại từ từ chuyển động và chỉ chừng một phút sau thì nó đã lao vùn vụt về phía trước.

Vào đúng lúc đó thì sự kiện kinh hoàng xảy ra. Anh thấy hiện ra trước mắt một người con gái Á đông bận quần jean và chiếc áo chùng đầu dày màu nâu xậm đen xì, phần nón rộng lớn phủ kín đầu che mất phần lớn mặt cô ta. Người con gái đứng cách anh chừng bốn năm thước, mắt nhìn anh chằm chập, cặp mắt đỏ rực, sáng tựa như hai viên than hồng, gây cho anh một cảm giác lạnh lạnh dọc sương sống, một cảm giác ghê rợn làm cho anh rùng mình, da nổi gai ốc, tim đập thình thịch. Anh có linh tính một chuyện gì không hay sắp xảy ra. Nhìn người con gái anh ngỡ ngợ, thấy như có một dáng quen thuộc, nhưng anh không nhận định rõ. Anh cố moi trong tâm trí một hình ảnh xa xưa nhưng không được, phần vì mặt nàng bị che khuất bởi lớp áo, anh không thấy rõ, phần vì óc anh đang mệt mỏi nên không còn sáng suốt. Thời gian gần như bị ngưng đọng lại, mặc dù tiếng xe lăn bánh trên đường rầy vẫn đều đặn reo bên tai anh. Người con gái đứng bất động như một pho tượng, nhưng từ cặp mắt nàng phát ra những làn sóng thôi miên làm anh từ từ chìm vào một cơn mê.

Người con gái đứng đó bao lâu, anh không biết, anh chỉ biết vừa lúc anh thấy mắt nặng trĩu, thì có tiếng người la lớn: "*Trông kì! Cô ta sắp nhảy! Hãy giữ cô ta lại!*" Đôi mắt lơ đãng của anh cố mở lớn, anh có hồi tỉnh. Và anh chưa kịp phản ứng thì cảnh tượng hãi hùng đã xảy đến: người con gái đưa tay gạt phần áo che đầu nàng, để lộ một khuôn mặt xinh đẹp nhưng đáng khiếp, máu me bết bết, những vết thương làm xây sát làn da mặt, có chỗ ăn sâu vào lớp thịt. Tóc nàng dính từng mảng máu khô và đất cát trông thấy thương. Miệng anh vừa bập bẹ, "*Mai!*" anh thấy đôi mắt nàng sáng lên, nàng mỉm cười, nhắc khẽ cánh tay như muốn vẫy chào anh, miệng lẩm bẩm lời gì anh không nghe rõ. Thế rồi chỉ trong khoảnh khắc, anh thấy nàng xoay người, đưa tay bấm chiếc nút nhỏ làm cánh cửa tự động vụt mở toang. Gió ngoài thổi ào ào qua lỗ hổng. Nhà cửa, đường phố, cột điện, bảng hiệu, ánh đèn sáng chói trong đêm tối, tất cả vùn vụt bay về phía sau làm mất anh hoa lên. Anh cố hết sức đứng dậy với tay bắt lấy người con gái, nhưng vô ích. Một sức mạnh vô hình kìm anh lại, giữ người anh dính chặt vào chiếc ghế. Anh cảm thấy bất lực và mệt mỏi vô chừng. Người con gái phóng mình qua lỗ hổng đi vào khoảng không gian đen tối. Thật là khiếp đảm. Anh chỉ kịp thét lên một tiếng rồi tỉnh dậy.

Anh bồi hồi một chập rồi mới tỉnh lại hẳn, để ý thức được rằng anh đã vừa trải qua một cơn ác mộng. Rồi sau đó, anh bắt đầu suy nghĩ mung lung, đầu óc anh trở về với những ngày xa xưa, anh đã trở về với kỷ ức, với những gì sống tiềm ẩn trong tiềm thức anh suốt hai thập niên qua. Rồi anh nảy ra ý định trở về thăm Amityville.

Hôm sau anh đã nhờ nhân viên hãng du lịch mua cho anh tám vé máy bay đi New York. Và sau đó mấy ngày anh đã nhận được một phong bì lớn từ cô bán vé và cùng với tám vé khứ hồi là cả một đồng giấy quảng cáo du lịch giới thiệu Amityville. Anh ngạc nhiên vì anh không hề nói cho hãng du lịch biết anh sẽ đi Amityville, một ngôi làng vô danh nhỏ bé ở Long Island mà theo anh chắc cũng không có bao nhiêu du khách lui tới. Anh có linh tính là có một cái gì lạ lùng thôi thúc anh trở về thăm nơi đó, không phải một sự ép buộc mãnh liệt mà chỉ là một sự lôi cuốn khó hiểu, làm cho anh cảm giác thèm muốn, ao ước không lý do. Amityville, anh đã sống nơi đó, anh đã biết trước những nơi anh sẽ trở lại thăm, anh đâu cần những tấm giấy quảng cáo mời mọc anh như mời một du khách? Anh không là du khách, nơi đó không xa lạ với anh, trái lại nó quá quen thuộc, nó nằm trong kỷ ức, nó là kỷ niệm sống lại dù bao năm tháng đã trôi qua.

Thế rồi anh đã đáp chuyến máy bay United đến phi trường quốc tế J. F. Kennedy. Trên tuyến đường dài hơn năm tiếng đồng hồ anh đã miên man nghĩ đến Mai, người em gái anh đã quen cho tới những tháng cuối cùng trước ngày anh rời miền Đông. Mai đến với anh trong một tình cờ thích thú. Anh đã gặp em khi từ Montauk trở về Babylon trên một chuyến xe lửa của LIRR (Long Island Rail Road). Anh đã làm quen với em sau khi ngồi ở hàng ghế bên, anh thấy em và bị thu hút bởi vẻ đẹp thùy mị dễ thương của người thiếu nữ quá tuổi dậy thì chưa được bao năm. Lúc đó để giết thì giờ em đang đọc cuốn "Le

Rouge et le Noir” của Stendhal. Xe lửa không đông khách, nhiều ghế bỏ trống, anh đã đến ngồi gần gọi chuyện. Anh hỏi em bằng một câu tiếng Pháp:

- Xin lỗi, có phải cô là người Việt?

Em nheo mắt hóm hình trả lời với giọng Parisienne thật lồi cuồn:

- Cái gì làm ông nghĩ em là người Việt?
- Không cái gì cả. Tôi có linh tính như vậy, có thể thôi.

Em nói với về đùa cợt:

- Linh tính? Chắc ông hay có linh tính khi ngồi gần người khác phái?
- Tôi không hiểu cô muốn nói gì.
- Ông đừng làm bộ ngây ngô! Thấy bộ mặt ông là biết liền à. Nhưng thôi không đùa nữa. Đúng vậy, em là người Việt.

Anh thở ra khoan khoái. Anh đã nghĩ em làm khó anh và đang tính trở lại chỗ ngồi cũ. Anh liền hỏi:

- Chắc em nói được tiếng Việt chứ!

Em trả lời vẫn với cái điệu hóm hình:

- Anh nghĩ sao? Là con gái Việt thì có nói được tiếng Việt không? Linh tính anh nói gì với anh?
- Anh chẳng có linh tính nào hết. Cho anh đoán mò nhé!

Em cười, nói nhanh:

- Anh đoán đi!
- Em nói tiếng Việt rất giỏi?
- Tại sao anh nói vậy?
- Tại vì em có dáng điệu Việt Nam thuần túy...
- Ý anh muốn nói gì?
- Mái tóc dài đen của em làm anh suy đoán như thế. Có đúng không?

Thế rồi trong suốt chuyến xe, anh đã ngồi đó bên em, hai đứa nói chuyện thân mật như đã quen nhau từ lâu. Em kể chuyện gia đình em ở Pháp, ba em xưa kia là sĩ quan hải quân, má em làm cô giáo, từ ngày di tản, cả nhà sang Pháp sinh sống. Em có một người em song sinh, hai chị em đã đậu tú tài. Em của em lên Paris học ở École de Commerce còn em, tên Mai, được học bổng sang học ở Stony Brook University ở Southampton. Cuối tuần buồn buồn, em đi thăm cô em ở Garden City. Em nói chuyện với anh bằng tiếng Việt khá rành, một điều làm cho anh ngạc nhiên không ít. Lần đó, mãi nói chuyện với em anh quên cả xuống khi con tàu ghé trạm Babylon. Sau khi xe lửa chạy qua cả hai ba trạm rồi em chợt nhận thức và nói với anh, giọng hốt hoảng:

- Chết chưa! Qua ga Babylon rồi! Anh làm sao bây giờ?

Anh giật mình, ngơ ngác nhìn qua cửa sổ giây phút, rồi đành cười xòa nói:

- Không sao, anh cũng đã định đưa em về nhà bà cô em. Em đồng ý chứ?
- Được thôi, nếu anh không có công việc gì làm...
- Có công việc anh cũng bỏ để đi chơi với em. Ở đây anh chẳng bao giờ gặp người Việt Nam. Thỉnh thoảng em cho anh gặp em cho đỡ nhớ nhà, được không?

Em vui vẻ đồng ý, có thể vì em dễ tính, có thể vì em cũng mang tâm trạng nhớ nhà như anh.

Thế là từ đó cứ cuối tuần anh hẹn đến đón em ở ga Babylon để cùng em đi Garden City thăm người cô. Những lần đi chơi với em mang lại cho anh một chút ấm lòng, anh thấy bớt cô đơn, anh thấy cuộc sống của anh từ đó có chút ý nghĩa. Và với thời gian anh cảm thấy gần bó với hình bóng em, mặc dù anh tự nhủ trong lòng anh chỉ coi em như một đứa em gái.

Rồi có những lần hai đứa đi chơi với nhau, anh đưa em đi Manhattan, hai đứa vào Central Park đi bộ mỗi cả chân. Vào mùa thu, cả một rừng cây lá đổi màu, một màu đỏ thẫm chạy dài theo những con đường đất lác đác những lá cây khô, cảnh tượng thật thơ mộng nhưng nó gợi trong anh một nỗi buồn ray rứt. Anh nắm tay em đi rong chơi để rồi chiều xuống, em kêu lạnh đi sát vào bên anh. Hai đứa vội nhảy lên xe buýt đi Chinatown, em đòi ăn tô mì cho ấm bụng. Ôi Central Park, cả một vùng

trời kỷ niệm. Anh nhớ những lần đi carousel, em thích thú cười như một đứa bé con. Đứng trên cầu em nhìn xuống những đường chạy quanh khu công viên nơi những xe ngựa chở những cặp tình nhân ăn

mặc đẹp đi du ngoạn, anh đoán chừng em cũng muốn có người yêu giàu sang để được đưa đi chơi như thế.... Để rồi anh nghĩ tới mình... Central Park là những chận nghỉ chân trong những nhà chòi bằng cây hay những làn ngồi trên băng gỗ dọc đường, anh ngồi bên em chia với em những miếng bánh hay cây kẹo. Central Park là những giây phút thần tiên, cùng em anh tản bộ bên bờ chiếc hồ rộng mênh mông tưởng chừng không bao giờ đi hết một vòng, Central Park là những lúc nghe em hững hờ hát khe khẽ những bài tình ca Pháp anh không quen biết, để rồi anh tò mò hỏi, “*bài gì đó em?*” và em mở rộng đôi mắt tròn đen láy hỏi lại: “*bài này nổi tiếng. Anh không biết sao?*” Anh nhận thức lúc đó anh và em thuộc hai thế hệ, giữa hai đứa có một sự ngăn cách, một lần ranh của cuộc đời, làm cho anh suy nghĩ đôi khi. Những lần đưa em về, hai đứa ghé Montauk để đi dạo bờ biển, gió thổi tung bay mái tóc em, em mỉm cười, trông em đẹp như mộng. Hai đứa leo lên ngọn hải đăng nhìn ra biển khơi mênh mông, nghe sóng vỗ ào ào dưới kia nơi những hốc đá sâu hoắm. Nhìn em đùa với thiên nhiên, gió, nắng, và sóng biển, anh muốn chụp vài tấm hình để giữ cho mai sau nhưng lại thôi. Anh không muốn có những vết tích của mối liên hệ này vì anh cảm thấy vô vọng, nó chỉ là một cái chấm trong cuộc đời anh.

Nhưng những cái đẹp không tạo một dấu ấn nào trong tâm trí anh. Anh không coi trọng Central Park hay Montauk như Amityville. Đối với anh, Amityville là một ấn tượng cho tâm trí mặc dù nó chỉ là một khoảng khắc, một biến cố sau cùng. Vào cuối tháng mười năm ấy, anh đã quyết định đi khỏi nơi đây để tìm cho mình một sự an bình. Anh đã sống lây lất trong sự bất mãn với niềm hy vọng tan biến dần. Sự hiện diện của em chỉ mang đến thêm khổ tâm cho anh, chẳng còn lý do gì để anh kéo dài cuộc sống vô cảm, vô tình đó. Anh ngày càng khổ sở vì những con đường cụt không lối thoát và trong đầu anh luẩn quẩn ý nghĩ phải đi, trước khi quá muộn, trước khi anh mất tự chủ. Bỗng nhiên anh sợ ý tưởng anh sẽ yêu người em gái anh không định yêu.

Thế rồi anh quyết định thôi không đến với em vào những cuối tuần. Anh viện cớ này nọ không đến với em để rồi vẫn cứ ra trạm xe dừng nhìn từ xa, tìm kiếm một hình bóng trong những đoàn xe chạy qua. Cho đến hôm xe dừng lại, anh thấy bóng em xuống bến, để rồi vừa hốt hoảng vừa sung sướng anh chạy đến ôm em vào lòng. Lần đó là lần cuối anh ở bên em, ở bên em để nghe em trách móc tại sao anh thôi thương em, tại sao anh bỏ rơi em giữa đường. Lời giải thích của anh là em còn bé em chưa hiểu được, sau này em sẽ hiểu. Và cho đến hôm nay anh vẫn không biết em đã hiểu ra hay chưa? Em hiện ở đâu, thế nào, anh cũng không hay biết. Chỉ biết là sau ngày rời khỏi Amityville, cuộc đời anh ngày càng đi vào ngõ bí. Những cảm dỗ của miền Tây không đền bù được hình bóng người em gái xa xưa. Anh vẫn không tìm thấy hạnh phúc.

Những ngày trở lại Amityville càng làm anh sống trong khắc khoải. Những kỷ niệm xưa kia đã chết. Central Park không có em kề bên không còn là Central Park mà anh yêu dấu. Trở lại Montauk, anh thấy những hình ảnh vô vị. Còn Amityville thì thật buồn thảm, đáng ghê sợ. Anh vào những quán rượu nơi đây để sống lại những ngày cô đơn xưa kia, để say, để quên đời.

Chuyện choạng anh lên chuyến xe lửa nửa đêm để đến phi trường New York. Sáng mai, 4 giờ anh sẽ bay trở về miền Tây. Thế rồi chẳng hiểu sao giữa quãng đường xe đang chạy, người ta thấy anh bỗng đứng lên loạng choạng bước tới gần cửa xe bấm chiếc nút tự động. Hai cánh cửa sắt bỗng mở toang. Gió ngoài thổi ào ào qua lỗ hổng. Nhà cửa, đường phố, cột điện, bảng hiệu, ánh đèn sáng chói

trong đêm tối, tất cả vùn vụt bay về phía sau làm mất anh hoa lên. Đường như anh thấy hình bóng người con gái đầu tóc bê bết máu cười đưa tay vẫy gọi. Anh cố dưng mắt lên nhìn, miệng khế lẩm bẩm: “*Mai, Chờ anh với!*” Và người ta thấy anh lấy hết sức phóng tới, lao thân vào bóng tối vừa đúng lúc hai cánh cửa lại đóng xập lại. Người đàn bà da đen ngồi kế bên buột miệng, “*Tội nghiệp! Ông ta quá say nên tưởng đó là cái nút mở cửa phòng vệ sinh!*”

Hương Dương txd
10-7-08